

DANMARKS
SPAREKASSEFORENING

Bilag.

København K., den 30. august 1956.

*Hr. finansminister Viggo Kampmann,
Finansministeriet,
Christiansborg Slotsplads, K.*

Efter at lovforslaget om pristalsreguleret alderdomsforsikring og alderdomsopsparring har været drøftet i et styrelsesmøde den 28. august, skal Danmarks Sparekasseforening efter anmodning fra finansministeren fremsætte følgende udtalelser om forslaget.

Ud fra de på forhånd i folketingsudvalgets betænkning af 14. juni 1956 og af finansministeren givne forudsætninger for lovforslaget har sparekasseforeningen medvirket ved udarbejdelsen af dette, og den finder, at forslaget kan danne grundlag for en i teknisk og administrativ henseende forsvarlig løsning af den stillede opgave. Hvis der under udarbejdelsen alene skulle have været taget hensyn til en ordning på opsparingsbasis, kunne forslaget dog givetvis have været mere enkelt og lettere for folk at forstå og for pengeinstitutterne at administrere.

Under hensyn til forslagets formål, at fremme den personlige opsparing, mener vi, at det vil være ønskeligt, om aldersgrænsen i § 2, stk. 1 ændres. Mange personer, som er blevet over 50 år og som har afholdt deres udgifter til etablering og til børnenes uddannelse, har en opsparingsevne, der er relativt betydelig, og mange af dem vil givetvis være interesseret i at kunne foretage deres opsparing på en sådan måde, at de får en vis dækning for en eventuel pengeforringelse i opsparingsperioden indtil det 67. år og i udbetalingsperioden efter det 67. år. De to perioder tilsammen vil selv for en 57-årig have en længde på gennemsnitligt ca. 25 år, og følgelig vil der med erfaringerne fra de sidste 25 år in mente

være interesse for omtalte sikring mod risikoen for pengeforringelse. Ud fra disse betragtninger tillader vi os at foreslå, at de 52 år forhøjes til 57 år. Eventuelle skattemæssige betænkeligheder ved denne forhøjelse må kunne overvindes, f. eks. derved, at den 57-årige, der opretter en indexkontrakt, får adgang til at fradrage ¹⁰/₁₅ af den årlige indbetaling på sin selvangivelse hvert år i 15 år. En sådan praksis findes der allerede analogier til inden for den gældende skattepraksis.

Den skattemæssige behandling af opsparing ifølge indexkontrakter er af stor betydning for en bedømmelse af forslaget og dets virkning i praksis. Vi tillader os her at gå ud fra, at de, som sparer op i henhold til indexkontrakter, skattemæssigt vil blive stillet lige, uanset hvor opsparingen foretages, og at selve opkrævningen af skat på eventuelle engangsudbetalinger vil foregå uden pengeinstituttets medvirken. Det forekommer os urimeligt at bebyrde pengeinstitutterne med det arbejde, a conto skatteindbetalinger vil kræve, hvis den endelige skatteberegning alligevel skal foretages over en periode af 3 år. Forudbetalingen vil også være en ekstra byrde for sparere.

Tanken om at give alderdomsopsparring en skattemæssig begunstiggelse og en vis sikkerhed mod risikoen for en fortsat pengeforringelse kan vi møde med sympati. Med hensyn til skattebegunstigelsen kunne vi dog ønske denne udstrakt til al personlig langtidsopsparing og ikke blot til indexreguleret alderdomsopsparring og forsikringsmæssig opsparing af anden art, Hvad index-